

Ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής εφ' όλης της ύλης για την κρίση στην Κοινότητα του Αγίου Δημητρίου Αστόριας

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αμερικής](#)

Ο [Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Ελπιδοφόρος](#) παρουσιάζει ένα ειλικρινές και αισιόδοξο όραμα για το μέλλον του Καθεδρικού Ναού και του Σχολείου του Αγίου Δημητρίου στην [Αστόρια](#) — μιας ενορίας που βρίσκεται τις τελευταίες ημέρες στο επίκεντρο της πιο σοβαρής κρίσης που έχει αντιμετωπίσει η [Αρχιεπισκοπή Αμερικής](#) εδώ και δεκαετίες.

Σε μια εκτενή συνέντευξη στον Δημήτρη Φίλιο για το ραδιόφωνο COSMOS FM και το Cosmos Hellenic Media, ο Σεβασμιώτατος εξηγεί τους λόγους απομάκρυνσης των μελών του Δ.Σ. και διαβεβαιώνει πως το σχολείο δεν κινδυνεύει με κλείσιμο.

Τονίζει ότι η Αρχιεπισκοπή στηρίζει οικονομικά την Κοινότητα και πως δεν υπάρχει πρόθεση πώλησης περιουσίας. Επίσης καλεί το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος να επανέλθει με πρόταση συνεργασίας για το σχολείο. Παράλληλα, ανακοινώνει την αποκατάσταση δύο απομακρυνθέντων μελών και αναφέρεται στην πρόοδο του έργου “St. Michael’s Home”.

Ο Αρχιεπίσκοπος υπογραμμίζει την ανάγκη ενότητας, διαφάνειας και στήριξης της Παιδείας, δηλώνοντας χαρακτηριστικά ότι «κανένα ελληνικό σχολείο δεν θα κλείσει επί των ημερών του».

Ακούστε τη συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Ελπιδοφόρου:

Αναλυτικά η συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Ελπιδοφόρου:

Δημήτρης Φίλιος: Καλημέρα σας. Καλημέρα σας. Καλωσορίσατε στο Κόσμος FM και στο Cosmos Hellenic Media. Αυτή η συνέντευξη ηχογραφείται αλλά και μαγνητοσκοπείται και θα προβληθεί όχι μόνο ηχητικά στους ακροατές του ελληνικού κοινοφελούς ραδιοφώνου του Cosmos FM που επί τριάντα οκτώ χρόνια ενημερώνει και ψυχαγωγεί την ελληνοαμερικανική κοινότητα, αλλά και σε όλα τα πολυμέσα που διαθέτει και χτίζει σιγά σιγά το Cosmos Hellenic Media Group.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ελπιδοφόρος: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ που κάνετε τον κόπο, να έρθετε στο γραφείο μου και εμένα είναι η χαρά μου και τιμή μου να απευθυνθώ δι’ υμών του ραδιοφώνου του Κόσμος και της “τηλεοράσεως” μάλλον, και της εικόνας στους ομογενείς μας για ένα θέμα το οποίο απασχολεί την κοινή

γνώμη και δικαίως.

Δημήτρης Φίλιος: Θα ήθελα να ευχαριστήσω εσάς, Σεβασμιότατε, που βρήκατε το χρόνο μέσα στο βαρύ πρόγραμμα σας να μας δεχτείτε τόσο σύντομα μετά την διατύπωση του αιτήματος μας και θα μπω κατευθείαν “στο ψητό”, όπως λέμε, διότι όπως γνωρίζετε η κρίση που μας μαστίζει την μεγαλώνουμε και ιστορική κοινότητα του Αγίου Δημητρίου της Αστόριας οξύνεται και τις τελευταίες μέρες έχει προσλάβει διαστάσεις χιονοστιβάδας θα έλεγα μετά τις ενέργειες που έγιναν ένθεν κακείθεν και την απόφαση της Ιεράς Αρχιεπισκοπής να απομακρύνει επτά μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της Ιστορικής αυτής Κοινότητας συμπεριλαμβανόμενης και της Προέδρου, της κυρίας Καλλιόπης Μανέτα. Εκείνο που διαπιστώσαμε από το ρεπορτάζ είναι ότι η ηγεσία της κοινότητας εκφράζει τεράστια ανησυχία αλλά και το πλήρωμα της κοινότητας είναι θορυβημένο και εξαιρετικά ανήσυχο για τις εξελίξεις. Ήταν ανάγκη να φτάσουμε σε αυτές τις κινήσεις. Δηλαδή δεν υπήρχε κάποια μέση λύση, δεν υπήρχε δυνατότητα να βρεθεί κάποια συμβιβαστική λύση ή να προταθούν εναλλακτικές λύσεις πριν φτάσουμε σε αυτή την ακραία, θα έλεγα, κίνηση.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ελπιδοφόρος: Σας ευχαριστώ που μου κάνετε την ερώτηση έτσι ευθέως “στο ψητό”, όπως το είπατε, γιατί και εμένα μου δίνει τη δυνατότητα με αμεσότητα, χωρίς περιστροφές, να δώσω τις απαντήσεις που περιμένει η ελληνοαμερικανική κοινότητα στο θέμα αυτό. Για να το πιάσουμε το θέμα λίγο πιο ευρέως, η περίπτωση της Αστόριας είναι μοναδική στην Αμερική, μοναδική για πολλούς λόγους. Μοναδική διότι είναι η πιο παραδοσιακή ελληνική εστία μεταναστών και ομογενών στην Αμερική. Με μεγάλη ιστορία, με δύο ναούς, με το μοναδικό σχολείο. Όλα αυτά είναι τα θετικά και τα ωραία, τα οποία μας αρέσουν και τα θαυμάζουμε. Όμως όπως αλλάζει όλος ο κόσμος, αλλάζει και η Αστόρια. Αλλάζει η Αρχιεπισκοπή. Υπάρχουν κάποιες αλλαγές οι οποίες συντελέστηκαν και αδυνατεί να πάρει τον βηματισμό της η κοινότητα της Αστόριας για να ακολουθήσει τις εξελίξεις. Και γι’ αυτό φτάσαμε σε αυτήν την κρίση και εξηγούμε τι εννοώ.

Όλοι μας γνωρίζουμε την εποχή Ανδριώτη, ένας μεγάλος σπουδαίος ομογενής μας, αιωνία η μνήμη του, ο οποίος πραγματικά αγαπούσε την κοινότητα της Αστόριας, αγαπούσε το σχολείο και δεν αγαπούσε στα λόγια. Είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή και έβαζε το χέρι βαθιά στη τσέπη και κρατούσε και την κοινότητα και το σχολείο μας. Επειδή κανείς δεν ζει αιωνίως, η αναχώρηση του Νίκου Ανδριώτη στα ουράνια δημιούργησε ένα κενό στο θέμα αυτό. Ενώ εκλήθησαν διάφοροι ομογενείς οι οποίοι και της οικονομικής δυνατότητα είχαν και έχουν να πάρουν τη θέση του Ανδριώτη ώστε να μπορούν να καλύπτουν τα ενδεχόμενα ελλείμματα και να

αφιερώσουν το χρόνο τους και την ενέργειά τους στην κοινότητα του Αγίου Δημητρίου.

Αυτό δεν έγινε. Επομένως, η εποχή Ανδριώτη, όπως και η εποχή κάθε ανθρώπου, δεν μπορεί να επαναληφθεί μεν και δεν μπόρεσε να αντικατασταθεί. Με αποτέλεσμα, η κοινότητα, όπως είχε μάθει να λειτουργεί, συνέχισε να λειτουργεί, αλλά τα δεδομένα είχαν αλλάξει.

Τα δεδομένα ήταν ότι δεν υπήρχε ο γενναιόδωρος, ο “Μέγας Ευεργέτης”, σαν τον Νίκο Ανδριώτη, ο οποίος θα κάλυπτε τα τυχόν ελλείμματα και θα βοηθούσε την κοινότητα και στη διαχείριση και στην διοίκηση. Εφόσον εξέλειπε ο Νίκος Ανδριώτης, άρχισαν και τα δύο, και το σχολείο και η κοινότητα να περνούν μια περίοδο κρίσεως.

Δεν σας κρύβω ότι τα τελευταία δύο χρόνια με μεγάλο αγώνα προσπαθούσαμε να κινητοποιήσουμε τις δυνάμεις που υπάρχουν στην Αστόρια ώστε να αλλάξει ο τρόπος διοίκησης αφού άλλαξαν τα δεδομένα. Να αλλάξει ο τρόπος της οικονομικής διαχείρισης αφού άλλαξαν τα δεδομένα. Δεν υπάρχει ο μεγας χορηγός ο οποίος καλύπτει τα ελλείμματα. Και δυστυχώς δεν μπορέσαμε να βρούμε τους κατάλληλους συνεργάτες οι οποίοι μπορούσαν να ακολουθήσουν αυτήν την πορεία.

Επιστρατεύσαμε το Ταμείο της Αρχιεπισκοπής για να καλύψουμε εμείς το έλλειμμα. Το Ταμείο της Αρχιεπισκοπής, όπως ξέρετε, δεν ανήκει ούτε στον Αρχιεπίσκοπο, ούτε είναι τοπικό. Είναι χρήματα τα οποία ανήκουν σε όλες τις Μητροπόλεις, σε όλες τις κοινότητες της Αμερικής. Δεν είναι χρήματα τα οποία θα μπορούσε να τα διαθέσει η Αρχιεπισκοπή για να σώσει τον Άγιο Δημήτριο χωρίς την συγκατάθεση όλων των λειπών Μητροπόλεων και όλων των λειπών Κοινοτήτων, οι οποίες συνεισφέρουν με το “Total Commitment”, τα χρήματα αυτά, για την διοίκηση και διαχείριση της Αρχιεπισκοπής. και πώς να εξηγήσεις σε όλους τους άλλους Μητροπολίτες και σε όλους τους άλλους Προέδρους των Κοινοτήτων των ΗΠΑ ότι υπάρχει μία κοινότητα η οποία περνάει δύσκολα οικονομικά και πρέπει να τη βοηθήσουμε. Διότι ο αντίλογος πάντοτε ήταν γιατί αυτήν την κοινότητα και εμείς έχουμε και άλλες κοινότητες στην Αμερική που περνάνε δύσκολα οικονομικά όμως η Αρχιεπισκοπή δεν χρησιμοποίησε ποτέ τους πόρους από το κοινό ταμείο για να ορθοποδήσουν οικονομικά τα σχολεία ή οι κοινότητες ανά την Αμερική.

Για να μπορέσει η Αρχιεπισκοπή να εξασφαλίσει [την πιστοληπτική ικανότητα], το Line of Credit, έπρεπε να παρουσιάσει στο “Executive Committee”, στην Εκτελεστική Επιτροπή του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου εγγυήσεις ότι τα χρήματα αυτά τα οποία θα διατεθούν για να ενισχυθεί και να ορθοποδήσει η Κοινότητα της

Αστόριας, δεν θα τα διαχειριστούν τα ίδια πρόσωπα, τα οποία δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν τα οικονομικά μέχρι τώρα. Δηλαδή με τρόπο ώστε να εξυγιανθούν τα οικονομικά. Αυτή η αδυναμία αποδείχθηκε τα τελευταία χρόνια, τα μετά τον Ανδριώτη χρόνια. Και έπρεπε να υπάρχει μία επιβλέψη, μία εποπτεία από στελέχη της Αρχιεπισκοπής, η οποία εποπτεία θα διασφάλιζε, θα ήταν εγγύηση για την Εκτελεστική Επιτροπή και για την υπόλοιπη Αρχιεπισκοπή. Ωστε τα χρήματα αυτά να ελέγχονται στο πώς διατίθενται και πού πάνε.

Στην προσπάθειά μας να πείσουμε την υφισταμένη διοίκηση της κοινότητας, εννοώ το "Parish Council", δυστυχώς υπήρξαν μεγάλες αντιδράσεις και δυσκολίες, διότι δεν γινόταν κατανοητό αυτό που προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε για την διαχείριση των οικονομικών.

Όσοι απομακρύνθηκαν δεν απομακρύνθηκαν διότι ούτε είναι ανθέλληνες, ούτε είναι κακοί χριστιανοί, ούτε είναι κακοί άνθρωποι. Αλίμονο! Είναι όλοι τους άνθρωποι οι οποίοι έχουν ευεργετήσει [την κοινότητα] και έχουν εργαστεί για την κοινότητα. Αγαπάνε την κοινότητα του Αγίου Δημητρίου και ασφαλώς δεν είναι μομφή το ότι ετέθησαν σε διαθεσιμότητα.

Έπρεπε να υπάρξει μία αλλαγή. Εφόσον δεν μπορούσε με την παρουσία τη δική τους να προχωρήσει το σχέδιο για τη διάσωση του σχολείου και για τη διάσωση της κοινότητας, έπρεπε να τεθούν σε διαθεσιμότητα. Όπερ και εγένετο".

Το ότι δεν υπάρχει κάτι προσωπικό ή ότι δεν υπάρχει οποιαδήποτε μομφή, ούτε για το ήθος, ούτε για τη διάθεση αυτών των ανθρώπων, αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι πολλοί από αυτούς έχουν τιμηθεί από την Αρχιεπισκοπή στο παρελθόν σε διάφορες εκδηλώσεις για την προσφορά τους. Επομένως, δεν πρέπει να το παίρνουμε προσωπικά. Δεν θα πρέπει και οι ίδιοι να το πάρουν προσωπικά.

Η Εκκλησία και η Κοινότητα περνάει σε μια νέα εποχή διαχείρισης και διοίκησης, και όσοι πραγματικά διαφωνούν για δικούς τους λόγους, διαφωνούν με αυτή τη νέα πορεία. [Τώρα πρέπει να προχωρήσουμε] και να σωθεί η κοινότητα.

Διότι μετά λύπης μου διαπίστωσα ότι [δεν] υπήρχε η εναλλακτική πρόταση. Εάν υπήρχε ένας νέος Νίκος Ανδριώτης ή μια άλλη πηγή που θα εγγυόταν την πιστωτική γραμμή, το "line of credit", για να προχωρήσει η κοινότητα στις μεταρρυθμίσεις που χρειάζεται στα οικονομικά και στα διοικητικά, τότε ασφαλώς και εμένα η δουλειά μου θα ήταν πιο εύκολη, γιατί δεν θα χρειαζόταν να εξηγώ σε όλους τους Μητροπολίτες και σε όλο το Αρχιεπισκοπικό Συμβούλιο γιατί διαθέτω τόσα χρήματα για μια κοινότητα.

Δημήτρης Φίλιος: Σεβασμιότατε, τα οικονομικά προβλήματα είναι κατανοητά

και τα ελλείμματα που έχουν συσσωρευτεί έχουν συσσωρευτεί εδώ και χρόνια. Οπωσδήποτε έχουν γίνει κάποιες κακές επιλογές, μία από τις οποίες, όπως φαίνεται και η Οικονομική Διευθύντρια της Αρχιεπισκοπής, η κυρία Άλλεν, το διαπίστωσε ότι η επένδυση που έγινε για το κτίριο απέναντι, από την Εκκλησία του Αγίου Δημητρίου, επί της 31ης οδού, δεν ήταν μια καλή επένδυση. Το οικόπεδο εκεί, εξ όσων γνωρίζουμε, υπήρχε τουλάχιστον επί μια εικοσαετία, ότι ήταν στην ιδιοκτησία της κοινότητας. Αν είχε γίνει η οικοδόμηση ή η προσπάθεια επένδυσης πολλά χρόνια πριν, το κόστος θα ήταν μικρότερο. Το κόστος που είχε προϋπολογιστεί ήταν 4 με 4,5 εκατομμύρια δολάρια και υπερέβη στην πραγματικότητα. Λόγω και COVID, λόγω και πληθωρισμού, λόγω καθυστερήσεων έφτασε τελικά τα 7,2 εκατομμύρια. μέχρι να ολοκληρωθεί και να αρχίσει να ενοικιάζεται. Και βέβαια υπήρξε μια πρόταση από ένα μέλος της απερχόμενης διοίκησης, από αυτούς που έχουν τεθεί εκτός [του ενοριακού συμβουλίου] και από άλλους, υπήρξε σα σκέψη – επειδή δεν υπάρχει και συναισθηματική σχέση με αυτό το συγκεκριμένο ακίνητο – να πουληθεί και βεβαίως ξέρω ότι έχουν δοθεί απαντήσεις, αλλά θα ήθελα “for the record”, όπως λέμε, να ζητήσω τη δική σας γνώμη. Αυτό το κτίριο αν πουληθεί πιάνει λίγο κάτω από 8 εκατομμύρια, μεταξύ 7,7 και 8 εκατομμύρια αυτή τη στιγμή. Θα ήταν [η πώλησή του] μια παροδική λύση ή τουλάχιστον μια κάποια λύση;

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Είναι δύο οι ερωτήσεις σας. Μια ερώτηση αφορά το παρελθόν, τι έγινε, γιατί έγινε, αν ήταν λάθος, αν ήταν σωστό, και ποιος φταίει και όλα αυτά.

Εγώ, κοιτάξτε από τη φύση μου, δεν μ’ αρέσει να ασχολούμαι με το παρελθόν. Με ποια έννοια; Σκεφτείτε να είχα κάνει την ίδια συζήτηση όταν έγινα αρχιεπίσκοπος για τον Άγιο Νικόλαο, στο Ground Zero. Σκεφτείτε αντί να σηκώσω τα μανίκια μου και να πέσω στη δουλειά μαζί με τόσους ικανούς συνεργάτες της Αρχιεπισκοπής για να βρεθούν τα χρήματα και να ολοκληρωθεί ο ναός – αντί να κάνω αυτό – σκεφτείτε να άρχιζα να ψάχνω τι έγινε [με] τα λεφτά και γιατί στοίχισε τόσο πολύ και γιατί έγινε το ένα και γιατί έγινε το άλλο.

Όταν υπάρχει μια φωτιά σε εξέλιξη, το πρώτο που κάνεις είναι να σβήσεις τη φωτιά. Και όταν σβήσεις τη φωτιά, τότε μπορείς και έχεις την πολυτέλεια να αναζητήσεις τα αίτια της φωτιάς.

Αυτή τη στιγμή η μεγάλη μας προσοχή είναι το πώς θα εξυγιάνουμε τα οικονομικά και πώς θα αναδιοργανώσουμε την διοίκηση της κοινότητας. Γιατί στην αναδιοργάνωση είναι το κλειδί και για τα οικονομικά. Σημαίνει ότι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί σήμερα η κοινότητα δεν ανταποκρίνεται στις σημερινές πραγματικότητες γι’ αυτό και δεν υπάρχουν τα χρήματα. Γι’ αυτό και δεν μπορεί

να εξασφαλίσει την οικονομική σταθερότητα που είχε κάποτε και πρέπει να έχει.

Δεν είναι ότι οι άνθρωποι που διαχειρίζονται σήμερα την κοινότητα ότι δεν είναι ικανοί ή ότι δεν είναι καλοί άνθρωποι ή ότι έχουν άλλες βλέψεις. Όχι βέβαια! Όλους τους αγαπούμε και [σε] όλους έχουμε εμπιστοσύνη. Αλλά έρχεται η ώρα να αναλάβει η νέα γενιά, η οποία είναι πιο εξοικειωμένη με τις σύγχρονες μεθόδους διοίκησης και διαχείρισης, με τις οποίες διοικείται ολόκληρη η Αμερική σήμερα. Δεν μπορούμε με τις παλιές μεθόδους, με παλιά δεδομένα, να διοικούμε [σε] νέες καταστάσεις.

Το τι θα γίνει το ακίνητο αυτό [δεν θα το απαντήσω εγώ]. Εγώ δεν είμαι ειδικός επί ακινήτων. Το ότι είμαι Αρχιεπίσκοπος δεν σημαίνει ότι γνωρίζω τα πάντα. Γι' αυτό και συμβουλευόμαι αυτούς που ξέρουν την αγορά και αυτούς που καταλαβαίνουν από οικονομικά.

Αυτό πρέπει να κάνουμε όλοι μας. Να ρωτούμε αυτούς που ξέρουν και να μην αισθανόμαστε ότι τα γνωρίζουμε όλα. Όποια δουλειά και αν κάνουμε. Ακόμα και αν είσαι και Αρχιεπίσκοπος.

Λοιπόν, εγώ με τους ειδικούς και ειδήμονες με τους οποίους έχω συνεργαστεί μέχρι τώρα μου είπαν ότι υπάρχουν δύο τρόποι: Ο πρώτος τρόπος είναι να μην πιέσω την κοινότητα για δομικές αλλαγές και για εξυγίανση στην διοίκηση, αλλά να πω “πουλήστε το κτίριο όσο-όσο, να πάρω εγώ τα λεφτά της Αρχιεπισκοπής που έχω βάλει και να φύγω για να κλείσω [το θέμα]. Και εσείς πάρτε μερικά λεφτά να συνεχίσετε όπως είστε για κάνα δύο χρόνια και έχει ο Θεός.” Για μένα αυτό δεν είναι λύση. Εγώ θέλω να λύσω το πραγματικό πρόβλημα.

Εγώ θέλω να εξυγιάνω εκ βάθρων την διοίκηση και την διαχείριση της κοινότητας αυτής, ώστε ούτε σε δύο ούτε σε τρία χρόνια να ξανά-έχουμε μπροστά μας το ίδιο πρόβλημα, τρέχοντας αυτά τα δύο χρόνια με ό,τι περισσέψει και ό,τι βγάλουμε σε χρήματα από την πώληση αυτού του κτιρίου. Δεν εξυπηρετεί τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα ούτε της κοινότητας ούτε της Εκκλησίας μας.

Εγώ θέλω το σχολείο – που είναι σπουδαίο σχολείο – εγώ θέλω και η κοινότητα – που είναι σπουδαία και ιστορική κοινότητα- να συνεχίσουν και να αναπτύσσονται και να μεγαλώνουν και να θριαμβεύουν και να μας κάνουν όλους υπερήφανος για πάντα. Όχι να έχουμε ήσυχο το κεφάλι μας για τα επόμενα δύο-τρία χρόνια και να συνεχίσουμε με τα πράγματα όπως έχουν. Αυτό δε βοηθάει.

Δεν βοηθάει διότι δεν είναι το πρόβλημα. Απλά μεταθέτει το πρόβλημα για μερικά χρόνια. Δηλαδή θα έχουμε δύο εκατομμυριάκια να συνεχίσουμε την ίδια κατάσταση όπως μέχρι τώρα, ε, και μετά έχει ο Θεός. Αυτό εδώ στην Αμερική δεν είναι σοφή η

διαχείριση. Παντού δεν είναι, αλλά τουλάχιστον έχουμε εμείς την τύχη και την ευλογία να ζούμε σε ένα κράτος το οποίο έχει και τους μηχανισμούς, έχει και τα συστήματα τα οποία μας παρέχουν τη δυνατότητα να πάμε μπροστά. Και ο Άγιος Δημήτριος θα πάει μπροστά, και η Αγία Αικατερίνη. Ούτε κανένα σχολείο θα κλείσει, ούτε τίποτα από όλα αυτά τα “fake news” τα οποία βρέθηκαν πάλι στο προσκήνιο της δημοσιότητας.

Δημήτρης Φίλιος: Ούτε θα γίνει εστιατόριο.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Όχι, βέβαια.

Δημήτρης Φίλιος: Chick Fillet όπως ακούστηκε.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Κοιτάξτε, όλα αυτά προέρχονται από τις ίδιες πηγές που διαδίδουν τα “fake news”, όλα αυτά τα έξι και πλέον χρόνια που είμαι Αρχιεπισκοπός. Προέρχονται από τις ίδιες πηγές, από τους ίδιους ανθρώπους που έχουν τα ίδια κίνητρα. Απλά βρήκαν τώρα την ευκαιρία να διαδώσουν διάφορα πράγματα και πρέπει να τα απαντήσουμε.

Δημήτρης Φίλιος: Για το σχολείο συγκεκριμένα, επειδή πέρα από το ότι είναι ιστορική και η κοινότητα – το 2026 συμπληρώνει έναν αιώνα ζωής – το σχολείο αυτό είναι το μοναδικό ημερήσιο ελληνοαμερικανικό σχολείο που είναι πλήρες, δηλαδή από νηπιαγωγείο μέχρι και λύκειο. Δωδεκατάξιο σχολείο, στο παροικιακό μας σύστημα δεν υπάρχει άλλο.

Ξέρω ότι το δηλώσατε και προχθές πριν από λίγες μέρες. Θα ήθελα όμως να σας επαναλάβω την ερώτηση: Το σχολείο και το λύκειο, ολόκληρο το σχολείο θα συνεχίσει να λειτουργεί;

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Ασφαλώς θα συνεχίσει να λειτουργεί.

Εγώ έχω πάρει μια δέσμευση από την πρώτη μέρα που έγινα Αρχιεπίσκοπος ότι επί των ημερών μου – γιατί μόνο για αυτά μπορώ να λογοδοτώ, δεν μπορώ να λογοδοτώ για το παρελθόν – επί των ημερών μου όχι απλά δεν θα κλείσει κανένα σχολείο – είναι μια δέσμευση την οποία με τη χάρη του Θεού έχω τηρήσει – αλλά θα ανοίξουμε και καινούργια σχολεία.

Αυτή τη δέσμευση, τη δεύτερη, επίσης την έχω τηρήσει. [Όπως] θυμάστε, είχε κλείσει το σχολείο ενώ ο πατήρ Γεδεών άνοιξε ένα καινούργιο σχολείο που δεν υπήρχε.

Επίσης, κινδύνεψε να κλείσει το σχολείο του Καθεδρικού Νού επί των ετών της πανδημίας. Και τότε η Αρχιεπισκοπή θυσίασε 650.000 δολάρια για να σωθεί

εκείνη η συγκεκριμένη ακαδημαϊκή χρονιά. Και ξεπεράσαμε εκείνη την κρίση, με θυσίες της Αρχιεπισκοπής. Αλλάξαμε βέβαια το board, αλλάξαμε τη διευθύντρια. Έτσι γίνονται οι εξυγιάνσεις. Έτσι σώζεται ένα σχολείο. Όταν μια ομάδα δεν είναι επιτυχημένη, την αλλάζεις. Έτσι [δημιουργήσαμε] ένα σχολείο που το θαυμάζουν όλοι.

Είναι ένα πολύ καλό σχολείο [αυτό] του Καθεδρικού Ναού [της Αγίας Τριάδας]. Έτσι [θα] είναι και το σχολείο του Αγίου Δημητρίου, το οποίο όταν γίνει μια σωστή δομή και διαχείριση, δεν [θα] είναι ελλειμματικό. Μπορεί να γίνει κερδοφόρο, όχι για να βγάζει κέρδη, αλλά για να επενδύει με το περίσσειμα σε καλύτερες υποδομές, σε καλύτερη παιδεία, σε καλύτερες υπηρεσίες για τα παιδιά μας.

[Το να πάψει το σχολείο να λειτουργεί] δεν υπήρξε ποτέ ούτε ως σκέψη, ούτε ως πρόταση. Ποτέ δεν υπήρξε [ως πρόταση], γιατί δεν τολμάει κανείς να μου κάνει μια τέτοια εισήγηση. Εφόσον ξέρει ότι είναι δέσμευσή μου και πεποίθησή μου, τα σχολεία όχι απλά δεν πρέπει να κλείνουν, αλλά πρέπει να ανοίγουν [και] καινούργια και παντού και σε κάθε κοινότητα να ανοίγουν τα σχολεία. Και νομίζω ότι η παρουσία μου στους αγιασμούς [της καινούργιας σχολικής χρονιάς] όλων των σχολείων, όσα προλαβαίνω δηλαδή, [η παρουσία μου] υπογραμμίζει μια δέσμευση μου ότι όντως το εννοώ όταν λέω ότι δεν πρόκειται να κλείσει κανένα σχολείο.

Αντιθέτως, όπως γνωρίζετε, υπάρχει και το όραμά μου, το οποίο δεν έχω προλάβει ακόμα να πραγματοποιήσω, είναι ότι πρέπει να κάνουμε άλλο ένα σχολείο ολοήμερο και με λύκειο μαζί, ένα στο Long Island, γιατί έχουμε μεγάλο πληθυσμό ομογένων εκεί που δεν έχουν που να στείλουν τα παιδιά τους για λύκειο και τα στέλνουν σε άλλα σχολεία, καθολικά και εβραϊκά κλπ. Και επίσης πρέπει να κάνουμε ένα σχολείο με λύκειο στο Βόρειο New Jersey, όπου εκεί υπάρχει πολύ καλός ελληνισμός, πολυπληθής, που επίσης ψάχνει ένα τέτοιο σχολείο. Επομένως υπάρχουν ανάγκες, όχι απλά μια ρομαντική δέσμευση ενός Αρχιεπισκόπου που αιθεροβατεί, αλλά είναι πραγματικές ανάγκες. Το ζητάνε οι ομογενείς. Είναι το όραμά [μας].

Δημήτρης Φίλιος: Όσο και να δηλώνετε την απόφασή σας να μείνει το σχολείο ανοιχτό και τη δέσμευσή σας να κάνετε ό,τι μπορείτε, όχι μόνο για να μην κλείσει αλλά για να βελτιωθεί, υπάρχει ένα δημογραφικό πρόβλημα στην περιοχή της Αστόριας και όχι μόνο και σε άλλες περιοχές, αλλά μιλάμε συγκεκριμένα για αυτή την περιοχή του Queens. Ο Ελληνισμός φθίνει και τα νέα ζευγάρια ως επι τω πλειστον φεύγουν είτε προς το Long Island που βλέπετε κοινότητες να γιγαντώνονται όπως η κοινότητα των Αρχαγγέλου Μιχαήλ, η κοινότητα της Αναστάσεως και άλλες. Παραδοσιακά ο Ελληνισμός ήταν στην Αστόρια, τώρα πηγαίνει από το Bayside και ανατολικότερα, άλλοι πηγαίνουν στα βόρεια,

Westchester και Rockland ή προς το New Jersey, Βόρειο New Jersey, όπως είπατε. Αυτά είναι δημογραφικοί λόγοι, αλλά υπήρχε μια πολύ σοβαρή πρόταση από το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, που θα έλυνε μία και για πάντα το ζήτημα, το οικονομικό και ενός κληροδοτήματος, που θα καθιστούσε άτρωτο ουσιαστικά, οικονομικά τουλάχιστον, το σχολείο του Αγίου Δημητρίου.

Σκέπτεσθε για τη διασφάλιση όχι μόνο αυτού του σχολείου, και γενικότερα στρατηγικές συνεργασίες με τέτοια ιδρύματα και τέτοιους φορείς όπως των Archons of St. Andrew, του [Archbishop Iakovos] Leadership 100 και άλλα ιδρύματα που πιστεύουν επίσης στη διατήρηση, τη διαιώνιση του Ελληνισμού και των ελληνοχριστιανικών ιδεωδών.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Πρώτα για το δημογραφικό:

Το δημογραφικό εντάσσεται σε αυτό που σας είπα νωρίτερα, στα νέα δεδομένα.

Έχουμε νέα δεδομένα στην Αστόρια, που είναι μειωμένος ο ελληνισμός, αν και υπό μία έννοια δεν είναι μειωμένος, απλά τα παιδιά της πρώτης γενιάς ή της δεύτερης γενιάς, τα οποία προοδεύουν οικονομικά, κοινωνικά, επαγγελματικά, μεταναστεύουν και κατοικούν σε πιο “καλές”, εύπορες περιοχές και αυτό είναι καλό. Είναι μια καλή εξέλιξη.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ελληνισμός της Αστόριας πεθαίνει. Όχι, ο Ελληνισμός της Αστόριας δεν θα πεθάνει ποτέ, να το ξέρετε, γιατί πάντα θα ανανεώνεται. Δεν υπάρχει περίπτωση. Απλά δεν είναι, όπως τίποτα δεν είναι στον κόσμο το ίδιο, όπως ήταν πριν, δεν θα είναι ο ίδιος Ελληνισμός, θα είναι διαφορετικός.

Και επομένως, ο νέος προγραμματισμός για τη διοίκηση και τη διαχείριση της κοινότητας της Αστόριας πρέπει να λαμβάνει υπόψιν του αυτά τα νέα δεδομένα. Αυτό δε σημαίνει ότι θα παραιτηθούμε ποτέ από την ιδέα να συνεχιστεί η ζωή του σχολείου της Αστόριας επειδή μειώθηκε το δημογραφικό. Πάντα υπάρχουν λύσεις και εδώ έρχομαι στο δεύτερο σκέλος της ερώτησής σας και εδώ έρχομαι στις ιδέες για συνεργασίες όπως ήταν η πρόταση του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος.

Εμένα η πρόταση εκείνη με βρίσκει σύμφωνο. Πστεύω ότι ταιριάζει απόλυτα με τις ανάγκες του σχολείου της Αστόριας. Η διοίκηση της Κοινότητας, στο παρελθόν, για λόγους που εκείνη γνωρίζει, απέρριψε τότε την πρόταση του Σταύρος Νιάρχος. Νομίζω έγιναν εκλογές [ψηφοφορία] από το Parish Council, έτσι έχω ακούσει. Δεν θα ασχοληθώ τι και πώς. Πάντως, ό,τι έγινε, έγινε. Δεν ήμουν εγώ τότε εδώ. Δεν μπορώ και πάλι να κρίνω τους προκατόχους μου, ούτε να κρίνω την διοίκηση.

Δεν κοιτάω πίσω, κοιτάω μπροστά. Και έχω ήδη απευθύνει έκκληση προς το Ίδρυμα

Σταύρος Νιάρχος, να μας ξανακάνει την ίδια πρόταση. Και ελπίζω ότι η πρόταση αυτή θα γίνει καταρχήν από το Ίδρυμα. Και θα με βρίσκει εμένα απόλυτα σύμφωνο και νομίζω ότι ταιριάζει στις σύγχρονες ανάγκες και πραγματικότητες στην Αστόρια και θα βοηθήσει πάρα πολύ στην εξέλιξη και στην πρόοδο του σχολείου μας.

Δημήτρης Φίλιος: Κάτι τέτοιο είχε πει και ο πρώην διευθυντής και του σχολείου και του Γραφείου Ελληνικής Παιδείας Αρχιεπισκοπής, ο δόκτωρ Αναστάσιος Κουλαρμάνης, ο οποίος έγραψε ένα άρθρο που μας έστειλε και καλεί καταρχάς, σε ενότητα. Ζητάει να επαναληφθεί η πρόταση αυτή και έθεσε εαυτόν στην υπηρεσία και τη δική σας και του σχολείου και του Ιδρύματος Νιάρχος.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Εγώ να σας πω ότι είχα συνάντηση με υπευθύνους του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος. Τους κάλεσα να μας επαναδιατυπώσουν αυτή την πρόταση με την εγγύηση ότι αυτή τη φορά δεν θα είναι τα πράγματα όπως έγιναν την τελευταία φορά, ότι προσωπικά δέχομαι αυτό το όραμα και μου αρέσει, και πιστεύω ότι μπορεί να βοηθήσει το σχολείο και περιμένω την απάντηση του Ιδρύματος.

Δημήτρης Φίλιος: Και από ό,τι γνωρίζω, από το ρεπορτάζ που έχω κάνει στην κοινότητα, όλες οι πλευρές στη κοινότητα πλέον αντιλαμβάνονται ότι ήταν ιστορικό λάθος. Εγώ προσωπικά θα το έλεγα έγκλημα, αυτό που έγινε το 2018, που απορρίφθηκε εκείνη η πρόταση. Είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι και ο προκάτοχος σας την ευνοούσε την πρόταση, αλλά καθώς η διοίκηση της κοινότητας ήταν αρνητική, ήταν δύσκολη η θέση του. Οποσδήποτε θα είναι μια λύση στρατηγική, γιατί θα δημιουργήσει ευνοϊκές προϋποθέσεις για παρόμοιες συνεργασίες με το ίδιο ίδρυμα ή άλλα ιδρύματα και σε άλλες περιοχές της χώρας.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής:

Με το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος έχουμε ήδη πολλαπλές συνεργασίες για την ελληνική παιδεία. Χρηματοδοτεί με εξοπλισμούς όλα τα ελληνικά σχολεία, σε όλη την Αμερική. Έχουμε πολύ καλή συνεργασία και κατανόηση μεταξύ μας.

Αλλά να σας πω, ανεξαρτήτως του αν θα γίνει ή όχι, δεν εξαρτάται το μέλλον του σχολείου από την πρόταση του Σταύρος Νιάρχος. Εμείς το σχολείο θα το “τρέξουμε” και θα το αναπτύξουμε έτσι κι αλλιώς. Είτε με το Ίδρυμα είτε χωρίς. Χωρίς το Ίδρυμα θα είναι πιο δύσκολο. Δεν είμαι ρομαντικός, ξέρω. Αλλά δεν θα μας αποθαρρύνει μια οποιαδήποτε αρνητική εξέλιξη.

Ασφαλώς το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος είναι από τα πιο σημαντικά, ίσως το πιο σημαντικό Ίδρυμα του Ελληνισμού. αυτή τη στιγμή, όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά

και για την Διασπορά. Και φυσικά και είναι από τα πιο σοβαρά και καλά οργανωμένα και αξιόπιστα ιδρύματα. Και θα είναι για μας μεγάλη χαρά να συνεργαστούμε και στο συγκεκριμένο αυτό project.

Δημήτρης Φίλιος: Πριν από λίγες μέρες έγινε μια ενημέρωση ενδελεχής από τους εκπροσώπους της Ιεράς Αρχιεπισκοπής που απάντησαν σε πολλά ερωτήματα μας, οπότε δεν θα επαναλάβω τα ίδια ερωτήματα. Την επομένη υπήρξε μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας, η μεγαλύτερη που έχω δει, εδώ και πολλά χρόνια, δεκαετίες, η τελευταία μεγάλη είχε γίνει επί [Αρχιεπισκόπου] Σπυρίδωνα, παρόμοια. διαδήλωση, δηλαδή πάνω από 25 χρόνια. Είχα την ευκαιρία να μιλήσω με ανθρώπους από όλες τις πλευρές, από όλες τις τάξεις και από τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου που απομακρύνθηκαν και από τη Σχολική Επιτροπή και από πάρα πολλά μέλη της κοινότητας του Αγίου Δημητρίου. Αυτή τη στιγμή υπάρχει μία δυσπιστία. Υπάρχει ένα χάσμα και μία έλλειψη εμπιστοσύνης που όπως φαίνεται είναι αμοιβαία. Τι σκέφτεστε να κάνετε ως προκαθήμενος εκκλησίας για να γεφυρωθεί αυτό το χάσμα και να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη με την κοινότητα και με το πλήρωμα της Εκκλησίας γενικότερα, αλλά και με τους λάτρεις της ελληνικής παιδείας. Μιας και η Αστόρια, όπως ξέρετε πολύ καλά, είναι η καρδιά του ελληνισμού της Νέας Υόρκης και όχι μόνο , αλλά και ολόκληρης της Αμερικής.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Καταρχήν επιτρέψτε μου να δηλώσω ότι η έλλειψη εμπιστοσύνης δεν είναι αμοιβαία. Εγώ δεν έχω χάσει την εμπιστοσύνη μου σε κανέναν. Εγώ έχω εμπιστοσύνη στον Ελληνισμό. Έχω εμπιστοσύνη σε όλους τους ανθρώπους που είναι στην Αστόρια και αγαπάνε το σχολείο και αγαπάνε την κοινότητα. Έχω εμπιστοσύνη ακόμα και σε αυτούς οι οποίοι έπρεπε να απομακρυνθούν. Οι λόγοι που απομακρύνθηκαν δεν είναι η έλλειψη εμπιστοσύνης. Οι λόγοι που απομακρύνθηκαν είναι όπως σας περιέγραψα πριν, ότι αδυνατούσαν αυτοί οι άνθρωποι να συμπορευθούν με τη νέα κατάσταση και να οραματιστούν το μέλλον της κοινότητας με έναν τρόπο ο οποίος ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες και συνθήκες που υπάρχουν πλέον στην Αστόρια.

Θα σας πω κάτι που ίσως σας εκπλήξει: η διαδήλωση, ας το πούμε έτσι, και με στεναχώρησε, αλλά και με χαροποίησε. Γιατί;

Στεναχωρέθηκα γιατί έγιναν και κάποιες ακρότητες που δεν έπρεπε να γίνουν, αλλά δικαιολογούνται από το ταπεραμέντο της φυλής μας. Μας αρέσουν πολλές φορές οι υπερβολές και το φτάνουμε το πράγμα στα άκρα. Δεν πειράζει. Επειδή είμαστε μεταξύ μας καταλαβαινόμαστε και μπορούμε να αλληλοσυγχωρούμαστε. Δεν είναι αυτό το πρόβλημα.

Γιατί χάρηκα;

Λέω, έτσι με τον τρόπο αυτό, τουλάχιστον αφυπνίστηκε ο κόσμος και κατάλαβε ότι υπάρχει πρόβλημα στην Αστόρια. “Raising awareness” που λέμε. Νομίζω αυτό είναι ένα κέρδος. Όλοι αυτοί όλοι οι άνθρωποι δεν είναι άνθρωποι που δεν αγαπάνε την κοινότητα. Είναι άνθρωποι που την αγαπάνε, είναι πιστοί άνθρωποι. Και χάρηκα που φωνάζανε. Και με τον τρόπο μας, όπως τα κάνουμε εμείς οι Έλληνες, έστω και με αυτόν τον τρόπο, έδειξαν ότι νοιάζονται.

Τώρα λοιπόν που έχω την προσοχή τους, θα τους ξαναπώ:

“Αφού νοιάζεστε αδελφοί μου, σηκώστε τα μανίκια και ελάτε όλοι μαζί, ενωμένοι, να δουλέψουμε. Για να σώσουμε, όχι για να την κλείσουμε το σχολείο. Για να αναπτύξουμε το σχολείο, όχι για να το κλείσουμε. Όχι για να πουλήσουμε, για να χτίσουμε. Και να κάνουμε καινούργια πράγματα.”

Λοιπόν, επειδή ακριβώς έχω εμπιστοσύνη, δεν συμφωνώ με αυτό που είπατε ότι είναι αμοιβαία η έλλειψη εμπιστοσύνης. Δεν ξέρω αν από την άλλη πλευρά έχει χαθεί η εμπιστοσύνη, αλλά από τη δική μου πλευρά δεν έχει χαθεί η εμπιστοσύνη. Γι’ αυτό και οι άνθρωποι που εργάζονται αυτή τη στιγμή στη διοίκηση της κοινότητας, στο Parish Council, από τους εικοσιένα έφυγαν οι επτά. Δηλαδή αν είχα μετακινήσει και τους εικοσιένα θα ήταν ένα μείζον θέμα το οποίο πραγματικά θα ήταν ακραίο, θα ήταν... Αλλά επτά από τους εικοσιένα δεν νομίζω ότι είναι ένας τραγικός αριθμός. Και επειδή στο μεταξύ μετά την απομάκρυνση των επτά έγιναν και κάποιες άλλες διορθωτικές κινήσεις, επιτρέψτε μου να σας πω, δύο από αυτούς σήμερα αποφάσισα να τους αποκαταστήσω στη θέση τους. Είναι ο κ. Γιάννης Στρομπάκης και ο κ. Κρητικός.

Δημήτρης Φίλιος: Έναν από την παλαιότερη γενιά που ήταν και συνεργάτης του Νίκου Ανδριώτη και ένα από τη νέα γενιά που είναι επιστήμονας και τραπεζικός.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Νομίζω αποδεικνύει ότι η Αρχιεπισκοπή και ο Αρχιεπίσκοπος πως ποτέ δεν έχασαν την εμπιστοσύνη τους στους ανθρώπους της Αστόριας. Που τόσα χρόνια κρατάνε αυτήν την κοινότητα με νύχια και με δόντια και με τόση αγάπη.

Δημήτρης Φίλιος: Θα κάνω μια γενικότερη ερώτηση που αφορά το Ταμείο Παιδείας, που εσείς εγκαθιδρύσατε με μια δωρεά από μια διαθήκη πριν από λίγα χρόνια. Αυτό το ταμείο έχει μείνει από ό,τι μας είπε η κυρία Άλλεν, σταθερό εκεί στο ένα εκατομμύριο. Βλέπουμε ότι γίνονται fundraising για το Ίδρυμα Βαρθολομαίου και για άλλα ιδρύματα που αποδίδουν πολλά εκατομμύρια δολάρια.

Ένα fundraising για το ίδρυμα παιδείας δεν μπορεί να γίνει για να στηριχθεί ώστε η μελέτη που θα γίνει για την αξιοποίησή του να είναι περισσότερο ουσιαστική;

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Έχετε δίκιο. Είναι μια έλλειψη, αλλά θα σας παρακαλέσω να μου δώσετε λίγη πίστωση χρόνου, γιατί είμαι μόνο έξι χρόνια εδώ και ήδη έχω ασχοληθεί με τόσα μείζονα προβλήματα, με τεράστια οικονομικά ελλείμματα.

Νομίζω ότι θα είναι μεγάλη η πίεση προς τους δωρητές που είναι σύνδεως οι ίδιοι άνθρωποι. Να ζητάμε από τους ίδιους ανθρώπους να λύσουν όλα τα θέματα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα. Θα το κάνω. Βλέπετε ότι μόλις βρέθηκε η ευκαιρία, αμέσως έβαλα στην άκρη το ένα εκατομμύριο, μόλις ήρθε αυτή η μία διαθήκη, από την Suzanne Mados, που δεν την ξέραμε καν – να είναι αιωνία η μνήμη της – μας άφησε κάποια χρήματα και αμέσως είπα από αυτά ένα εκατομμύριο θα πάει στην ελληνική παιδεία. Όποτε βρίσκω ευκαιρία για τέτοιου είδους κινήσεις θα τις κάνω. Δεσμεύομαι να το κάνω. Έχετε δίκιο. Είναι έλλειψη. Πρέπει να κάνουμε και ένα fundraising για αυτό. Αλλά κάνουμε για τη Θεολογική Σχολή. Κάνουμε για το St. Michael's Home. Κάνουμε για το Leadership 100.

Δημήτρης Φίλιος: Τι γίνεται με το “St. Michael's by the way”, διότι έχει καθυστερήσει πάρα πολύ, για να μην γίνει “Άγιος Νικόλαος”, δηλαδή με την αρνητική έννοια, που το συζητάμε, έχουμε κάποιο νέο πάνω σε αυτό; Προχωρεί;

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Το board εργάζεται φιλότιμα, αλλά υπάρχει μία κόπωση από τους δωρητές, διότι είναι πολλά τα πράγματα για τα οποία κάνουμε “fundraising”. Ναι μεν μπορεί να αργεί, αλλά είμαστε πάρα πολύ κοντά στο τέλος και στην ολοκλήρωση του έργου. Προσπαθούμε να αξιοποιήσουμε όσο μπορούμε καλύτερα την περιουσία που έχουμε γενικά σαν Ομογένεια σε όλους τους κλάδους και σε όλους τους τομείς, ώστε να αποφέρει μεγαλύτερο όφελος σε όλα τα ministries, σε όλες τις διακονίες της Εκκλησίας μας και της κοινωνίας μας στην Αμερική. Παίρνει λίγο χρόνο γιατί υπάρχουν αντιστάσεις, γιατί μερικοί άνθρωποι είναι συνηθισμένοι στον τρόπο με τον οποίο διοικούσαν και διαχειρίζονταν τα boards. Ο Άγιος Δημήτριος είναι ακριβώς ένα τέτοιο παράδειγμα.

Μόλις προσπαθεί κανείς να κάνει κάτι καινούριο για να εξασφαλίσει το μέλλον της κοινότητας, υπάρχουν αντιδράσεις διότι οι άνθρωποι δυσκολεύονται να αλλάξουν. Η αλλαγή είναι δύσκολη. Ειδικά στα εκκλησιαστικά περιβάλλοντα και κάποιοι από εμάς όταν καθόμαστε σε ένα board, το θεωρούμε αδιανόητο ότι θα έρθει μια μέρα να βγούμε. Νομίζουμε ότι αφού μπήκαμε, θα μείνουμε. Και επειδή μπήκαμε πριν από σαράντα χρόνια, και τα κάναμε τα πράγματα σαράντα χρόνια με έναν συγκεκριμένο τρόπο, οποιαδήποτε πρόταση για ανανέωση του τρόπου με τον οποίο

διαχειριζόμαστε και διοικούμε έναν οργανισμό, είναι προσβολή, είναι επίθεση, είναι αμφισβήτηση. Το παίρνουμε προσωπικά. Ανθρώπινα όλα αυτά. Θα τα διαχειριστούμε με έναν τρόπο που δεν πρέπει να πληγώσουμε κανέναν, γιατί όλοι αγαπούν την Εκκλησία. Όλοι αυτοί στους οποίους αναφέρομαι είναι άνθρωποι οι οποίοι “άσπρισαν” στη διοίκηση της Εκκλησίας και αγαπούν όλα τα boards στα οποία υπηρετούν.

Αλλά όταν η Αρχιεπισκοπή μπορεί να αλλάζει ακόμα και Αρχιεπίσκοπο για να προχωρούν κάποια θέματα, γιατί όχι ένα “board member”. Δεν είναι ούτε προσβολή, ούτε θίγεται ούτε η προσωπικότητα, ούτε η προσφορά, ούτε τα πιστεύω κανέναν ανθρώπου όταν έρχεται η ώρα να παραδώσει τη σκυτάλη σε κάποιον άλλον.

Δημήτρης Φίλιος: Τελειώνοντας Σεβασμιότατε, ένα χαιρετισμό που θα περιλαμβάνει και το όραμά σας για την επόμενη μέρα, όχι μόνο για τον Άγιο Δημήτριο, αλλά για την Εκκλησία και την Κοινότητά μας, συνολικά.

Αρχιεπίσκοπος Αμερικής: Το μήνυμά μου είναι, όπως πάντοτε όταν απευθύνουμε στους αγαπημένους μας πιστούς, όραμα ενότητας.

Δεν έχουμε απολύτως κανέναν λόγο να διχαζόμαστε. Δεν έχουμε κανέναν λόγο να διχαζόμαστε, ακόμα και αν διαφωνούμε. Που είναι υγιές φαινόμενο να διαφωνούμε. Είναι καλό ότι διαφωνούμε. Είναι καλό ότι μαζευόμαστε και φωνάζουμε. Σημαίνει ότι μας νοιάζει αυτό το πράγμα. Λοιπόν, τώρα που ο καθένας είπε το παράπονο του και αυτό που έχει στην καρδιά του, τώρα είναι η ώρα: εφόσον συμφωνούμε στο ένα, που είναι η πρόοδος της κοινότητάς μας, της Εκκλησίας μας, της Αρχιεπισκοπής μας, ελάτε λοιπόν όλοι μαζί να δουλέψουμε για τον κοινό σκοπό που έχουμε.

Δημήτρης Φίλιος: Ευχαριστώ πάρα πολύ. Να είστε καλά.